

Sąd nieprawidłowo zinterpretował i zastosował pojęcia pomocy, istniejącej pomocy i nowej pomocy w rozumieniu art. 107 i nast. TFUE, stwierdzając, że dostępność płatności pochodzących z FOR i transfer określonych utworzonych rezerw przez różnych niderlandzkich nadawców radiowych na rzecz NPO należy uznać za przyznanie nowej pomocy, oraz nie uzasadnił wystarczająco tego stwierdzenia.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa do obrony

Sąd naruszył przyjęty w prawie unijnym wymóg zachowania prawa do obrony i praw procesowych zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE i rozporządzeniem (WE) nr 659/1999⁽²⁾, oddalając niesłusznie na podstawie nieprawidłowego i niewystarczającego uzasadnienia powołanie się skarżących na zachowanie prawa do obrony i orzekł, że prawo NPO do obrony nie zostało naruszone.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 49, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06 Królestwo Niderlandów (T-231/06) i Nederlandse Omroep Stichting (NOS) (T-237/06) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 marca 2011 r. przez Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-105/11 P)

(2011/C 238/04)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Inne strony postępowania: Komisja Europejska, Stichting Nederlandse Publieke Omroep, dawniej Nederlandse Omroep Stichting (NOS)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawach połączonych T-231/06 i T-237/06;
- rozstrzygnięcie samemu w sprawie i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/136/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2006 r. w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że kwotę 42,457 mln EUR należy uznać za nową pomoc państwa i zażądać jej zwrotu jako części kwoty wynoszącej ogółem 76,327 mln EUR (wraz z odsetkami);
- obciążenie Komisji kosztami, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi w nim, że Sąd naruszył prawo Unii, dokonując nieprawidłowej wykładni art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 1 i 3 TFUE w związku z art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999⁽²⁾ oraz nie uzasadniając bądź w każdym razie nie uzasadniając wystarczająco swoich ustaleń.

Odwołanie składa się z następujących części:

- 1) Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenie, że transfer stanowi nową pomoc, na tym, że art. 109a mediawet został dodany po wejściu w życie traktatu.
- 2) Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenie, że transfer stanowi nową pomoc na kryterium, by pomoc ta odpowiadała „określonym potrzebom” (publicznego radia).
- 3) Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenie, że transfer stanowi nową pomoc, na tym, że publiczne radio otrzymało w ten sposób zawyżoną dotację (uzupełniającą). Wysokość ewentualnie zawyżonej dotacji nie ma znaczenia dla kwestii tego, czy transfer stanowi nową pomoc. Ustalenie Sądu jest w każdym razie niewystarczająco uzasadnione.
- 4) Sąd niesłusznie stwierdził, że dla kwestii tego, czy transfer stanowi nową pomoc, nie ma znaczenia źródło transferu. Sąd pomija tym samym różnicę między pomocą nową a pomocą istniejącą. Ustalenie Sądu jest w każdym razie niewystarczająco uzasadnione.
- 5) Sąd niewystarczająco uzasadnił swoje ustalenie, że nie można przyjąć, iż przeniesione rezerwy pochodziły z rocznego finansowania publicznego radia a tym samym z istniejącej pomocy.
- 6) Sąd niewystarczająco uzasadnił swoje ustalenie, że przeniesione środki pochodzą z płatności ad hoc i tym samym stanowią nową pomoc.

7) Nawet jeżeli kwestionowane powyżej ustalenia Sądu należy interpretować łącznie, nie mogą one prowadzić do wniosku, że transfer stanowi nową pomoc.

(¹) Decyzja Komisji z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie finansowania ad hoc holenderskich nadawców wypełniających misję służby publicznej, pomoc państwa C 2/2004 (ex NN 170/2003) (Dz.U. 2008, L 49, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ragusa (Włochy) w dniu 7 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Mohamedowi Aliemu Cherni

(Sprawa C-113/11)

(2011/C 238/05)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Ragusa

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Mohamed Ali Cherni

Postanowieniem z dnia 26 maja 2011 r. Trybunał wykreślił sprawę z rejestru.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-236/11)

(2011/C 238/06)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Soulay i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że stosując procedurę szczególną dla biur podróży również w sytuacjach gdy usługa turystyczna jest sprzedawana innej osobie niż turysta Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na niej na mocy art. 306-310 dyrektywy Rady 2006/112/WE (¹) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że stosowanie przez Republikę Włoską procedury szczególnej dla biur podróży, które nie ogranicza się do

usług turystycznych świadczonych na rzecz turystów, tak jak stanowi dyrektywa, ale obejmuje również transakcje dokonywane między biurami podróży narusza przepisy z dziedziny podatku VAT.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Rennes (Francja) w dniu 23 maja 2011 r. — Martial Huet przeciwko Université de Bretagne occidentale

(Sprawa C-251/11)

(2011/C 238/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif de Rennes

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martial Huet

Strona pozwana: Université de Bretagne occidentale

Pytania prejudycjalne

Czy, w sytuacji gdy państwo postanawia przedłużyć stosunek pracy pracownika zatrudnionego uprzednio przez okres sześciu lat na podstawie umów na czas oznaczony, z obowiązku zawarcia umowy na czas nieoznaczony, ustanowionego w art. 13 ustawy z dnia 26 lipca 2005 r., wynika w sposób nieuchronny, z punktu widzenia celów dyrektywy 1999/70 z dnia 28 czerwca 1999 r. (¹), konieczność powtórzenia bez zmian w nowej umowie istotnych postanowień ostatniej zawartej umowy, w szczególności postanowień dotyczących określenia stanowiska, na jakim pracownik ten jest zatrudniony, oraz wynagrodzenia?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia Ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 26 maja 2011 r. — SC Gran Via Moinești srl przeciwko Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice București

(Sprawa C-257/11)

(2011/C 238/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel București